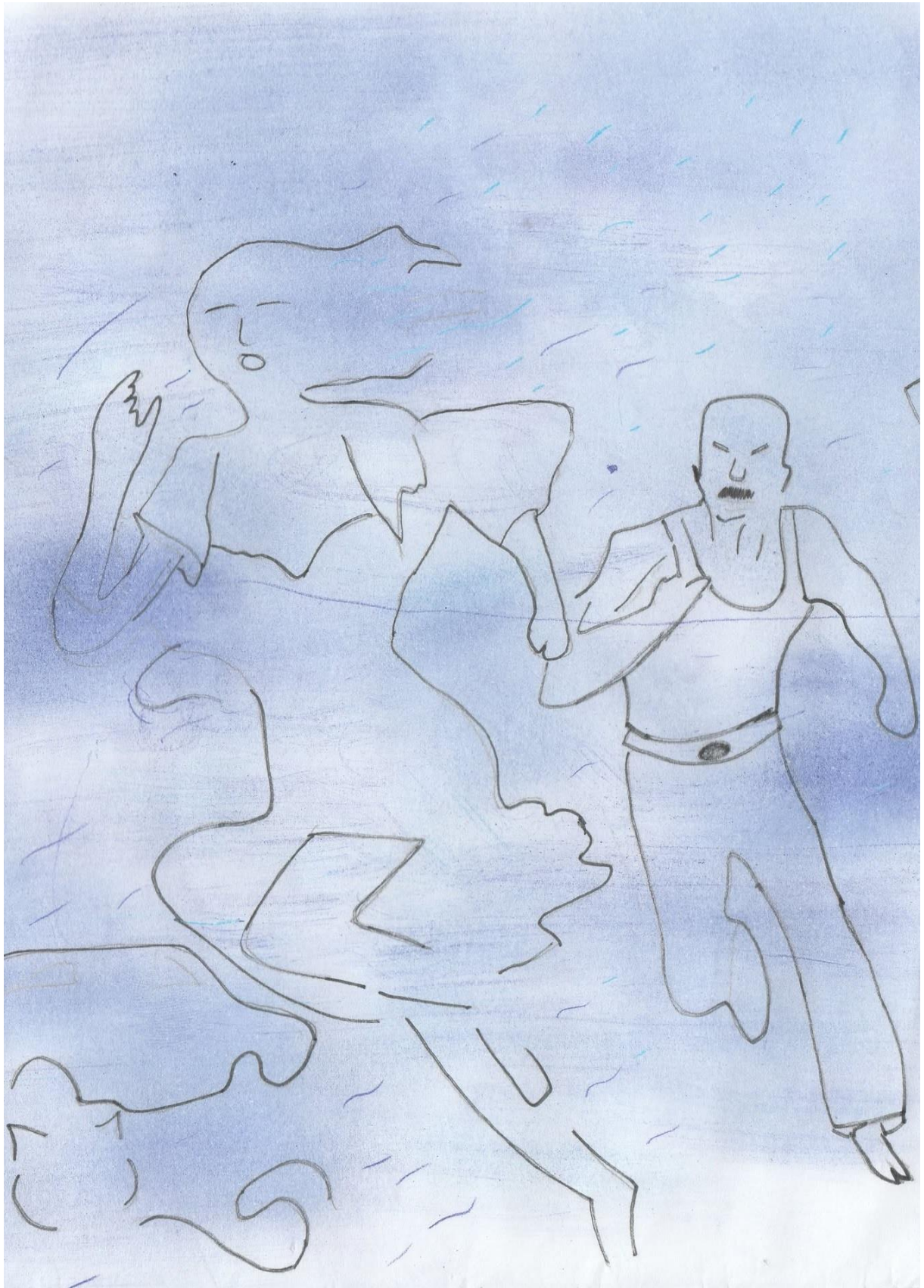

ÚKOK

FUFO

Vzťahové záležitosti sa niekedy nedajú vyriešiť únikom z domoviny. Elena je v tomto príbehu jasným príkladom, že aj keď chce začať od začiatku, jej milovaný muž sa ju bude za každú cenu snažiť nájsť. Psychologický dramatický román s prvkami romantiky a trileru ukáže skutočnú pravdu mafie.

Vydal Fufo Chlupatý v Bratislave roku 2025

ISBN 978-80-570-6493-0

Na neveľkom móle stojí staršia slečna, ktorá akoby čakala na posledný západ slnka vo svojom živote a pritom svojim zjavom ani zďaleka nevyzerá na to, že by dnes večer mohla spočínúť. To, či vôbec umrie nevie vlastne ani ona sama. V hlave jej na základe uplynulých udalostí zišli na um takéto negatívne myšlienky a nevie sa ich nijako zbaviť.

„Čo ak skutočne umriem, alebo si dnes večer prídu po mňa?“ zamýšľá sa stojac bez pohybu na drevenej konštrukcii, ktorá má už svoje najlepšie roky za sebou. Ak by prišla silná búrka a náhodou by rozbúrila more natoľko, že by vlny boli väčšie ako samotná Elena, tak by nápor toľkej ťarchy nevydržalo nie len mólo, ale aj opustená slečna v rokoch, ktorá sa rázom obracia chrbtom k mase vody.

Zdá sa, že je úplne zmierená s tým čo príde a čo ju čaká. Už sa zrejme nebude musieť viac trýzniť a trápiť nad neopätovanou láskou, bez nádeje v duši odíde a hlavne ju už nebudú trápiť peniaze, ktoré sú podľa nej najhorší vynález ľudstva. Bohatý by nesúhlasil a chudobný zas možno áno, alebo nie... Peniaze tu však boli vždy a aj budú, len my tu nebudeme.

A aj to viac než výrazne trápi štyridsať-ročnú ženu, ktorá ignoruje čajky na pláži a smutne sa vlečie do prístavu odkiaľ prišla. Pomalými krokmi s hlavou nadol sklonenou sa s ešte lenivejším tepom dostáva až po západe slnka do spomínaného cieľa. Tam ju čaká stredný muž. Zaujal ju totiž nie len svojim pekne tvarovaným vzrastom, ale je aj potenciálne jediný kto ju v prípade ohrozenia, ktoré tu nepochybne jestvuje, môže zachrániť a spasíť.

„Pekný večer Kel,“ oslovuje ho a podíde do pomerne tesnej blízkosti k jeho neveľkej loďke. „Zdravím Elena,“ usmieva sa na ňu s priateľským tónom hlasu, „čo ťa sem privádza takto neskoro?“ „Potrebovala by som sa povoziť na tvojej lodi a vlastne sa aj na nej odvieť,“ vraví Elena s vážnym výrazom tváre. Úsmev jej zmizol z pier a do očí sa jej zatúlal strach. „Zajtra, alebo pozajtra by si sa mohol vrátiť domov, ale ver mi, že si moja posledná nádej inak si po mňa prídu.“

Námorník sa čuduje ženiným slovám a nevie ako reagovať. Po chvíli ticha sa rozhovorie: „Takže mi chceš povedať, že si už ide po teba aj so svojou mafiánskou partiou?“ Elena len nepatrne bojzливо prikývne hlavou, čím vyjadří súhlas a aj to, že s únikom to myslí naozaj smrteľné vážne a zdá sa, že ma riadne naponáhlo.

„Vravíš že sa chceš na cestu vydať mojou lodičkou už teraz?“ začuduje sa čoraz vystrašenejší Kel a rázom je v panika a narastajúcom strese aj on. Nič mu nedáva zmysel, ale vie, že ak nezakročí, pre Elenu môže byť tento večer osudne posledným.

„Tak dobre,“ súhlasí po chvíľke prehovárania, „ale sľúb mi, že ma nebudeš nútiť piť, lebo vieš aké je to byť ožratý a ešte k tomu kormidelník?“ Elena len bez slova prikývne a od stresu i radosti zároveň sa nezmôže ani na jedno jediné slovo, či už vďaky, alebo kritiky. Nastúpi teda na palubu malej lode a sadá si na červené kreslo nachádzajúce sa pri okne.

„Viem, že si vydesená, ale môžeš mi aspoň povedať kam to vlastne bude?“ pýta sa jej Kel a myslí si, že odpoveď z nej len tak ľahko nedostane. Ona však bez akéhokoľvek otáľania vykrikuje: „Do Sarandy, do Saradny, prosím!“ Kel sa však začuduje akoby to mala byť posledná ním očakávaná lokalita, kam by dnes mal vycestovať.

„Čo chceš ísť do Albánska, zbláznila si sa?“ čuduje sa čoraz šokovanejší Kel, ktorý rázom nevie, čo môže od zúfalej ženy čakať. „Myslel som si, že ma pošleš vyplávať len niekde tu po pobreží, ale putovať teraz v noci do iného štátu, je to podľa teba normálne?“ „Však ty si polovičný Albánec, to že si sa narodil kdesi tu na pevnine trápnej tam pod Alpami ešte z teba nerobí čistokrvného Taliana a hlavne nemáš také móresy ako majú oni.“ Námorník s ňou chtiac-nechtiac musí súhlasiť, lebo nebol to práve on sám, čo tvrdil, že sa síce narodil v Miláne, ale stále v sebe cíti ukrytý kus potomka Skandenberga. Neostáva mu teda nič iné, len neoponovať a vydať sa na strastiplnú cestu do kraja, kde sa namiesto kostolov týčia minarety a ľudia hromadne jedia svoje pokrmy pri bunkroch.

Zapne preto motor, smutným pohľadom sa pozrie na Elenu a za silnejúceho mesačného svitu sa vydáva na trasu, ktorá ho nemôže ani prekvapiť, sklamať, či azda nebodaj zarmútiť. Jednoducho ani on sám nevie, či sa to pre neho, alebo pre nich oboch skončí dobre. Napríklad či niekto z dvojice nepríde k ujme na zdraví psychickom, alebo fyzickom. Preto radšej nad blízkou budúcnosťou prestal premýšľať a venoval sa situácii na vode. Hladina však bola pokojná, netvorili sa ani žiadne výrazne veľké vlny.

Zatiaľ čo sa oni vzdávajú od talianskeho prístavu, tak pred Eleniným vchodom do bytu stojí trojica agresívne vyzerajúcich mužov. Tí sa striedajú v lákaní a milom prihovaraní sa dáme, ktorá zrejme tvrdohlavo stojí za dvermi, a nechce s nimi za žiadnych okolností ísť, nie to aby im ešte otvorila a uvítala ich s náručou dokorán. Nik však netuší, že hľadaná a dlho očakávaná obeť už putuje vodným svetom, kdesi po Iónskom mori a čoraz viac a viac sa vzdáva od domovskej pevniny. Od bytu, kde bývala a čakala ju tam obrovská posteľ ani nehovoriac, tú už zrejme nikdy v živote neuvidí.

Rázom sa rozletia vchodové dvere a do bytu vtrhne spomínaná skupinka doteraz mierumilovných mladíkov, ktorí ani zďaleka nevyzerali agresívne. „kde je tá zmija?“ hnevá sa jeden z partie. Muži sa intenzívne porozhliadali po celom byte. Prehľadali spálňu, sprchu, dokonca sa pozreli aj pod gauč, no Eleny ani tam, ba ani hentam nebolo. Jednoducho akoby sa pod zem prepadla.

„Možno tá handra ušla?“ opýtal sa logicky uvažujúc jeden menej agresívnejší toho viac agresívnejšieho z trojice. „Tak nech ušla, ale nie ďaleko, šéfovi preto povieme, že ju dozajtra určite dostaneme, ak šla pešo za mesto sa veru nedostane. Ak sa však tá potvora rozhodla za erotiku zastaviť sprostého taxikára, tak sme chlapci v riadnej...“ „V riadnej kaši si chcel povedať, však?“ dobiezda dopĺňaním nedokončenej výpovede mladý z partie, ktorému doteraz nebolo umožnené preraziť medzi dvoma vysokými zdatnými gorilami.

Hádka a ani iné násilné slovné, či fyzické spory však neprichádzajú a zdá sa, že aj keď sú muži mafiánskeho, mierne zločineckého vzrastu a nebezpečného výzoru, v skutočnosti ide o chlapcov, ktorí ešte pred nie dlhým časom navštevovali strednú školu a šikanovali všetkých čo sa dali. No popravde sa snažili aspoň psychicky zničiť aj takých, ktorí sa javili, že sú silné a nezávislé osobnosti, ktoré len tak ľahko nerozhodia nejakí bastardi, no veru márne.

Spomínaní muži odišli z miesta činu rýchlo ako sem prišli. Celú situáciu však sledovala dotieravá susedka, ktorá ma byt oproti slečne v rokoch Elene Milánskej, Zo strachu o svoj holý život, ktorý si vždy zavretá medzi štyrmi stenami vždy strážila viac ako oko hlave sa pobrala do kuchyne, kde mala zavesenú pevnú linku. Z nej sa teda rozhodla zavolať majiteľke celkom pekného zrekonštruovaného a nanovo namaľovaného bytu - Elene. Tá jej však ani na tretí telefonát nereagovala. Zúrivá starena sa preto pobrala do druhej miestnosti, kde jej nebohý manžel ukrýval náradie rôznorodého využitia. Z malej krabičky, ktorá bola uložená na spodnej policičke v skrini, tú pritom tiež pred dávnymi rokmi skonštruoval jej milý, vytiahla kladivo. Ale nie len také hocijaké, ale poriadne veľké. Pomaly väčšie než jej samotná hlava a to bolo už čo na takú strigu povedať. Hlava stareny sa vždy po rannom česaní smerom nahor zväčšila aj o päť centimetrov. Sama pritom stále hovorila, že po šesťdesiatke bude istotne plešatá ako jej druhý manžel, ale opak bol v jej prípade dobrou a pozitívnou pravdou. S dlhovekosťou a dôchodkom, aj keď nie predčasným, ale tým ozajstným, sa pasovala už vyše dvadsať rokov a stále jej nebolo dožičené trochu si oddýchnuť v samote, alebo v domove dôchodcov, či nebudaj dva metre pod zemou.

Teraz však o svojej smrti nepremýšľala, ale plánovala ukončiť život niekomu inému. Skôr niečomu, keďže šlo o stále neživú vec, ale to ona ako pomätená na rozume nerozoznávala. Terčom jej šialeného útoku sa mal stať doteraz nevinný prístroj na volanie, takzvaný telefón v prevedení pevnej linky.

Ako zmyslov zbavená sa rozbehla k zariadeniu a šialenými siláckymi údermi s vražednou zbraňou-kladivom-sa pomstila za údajnú neochotu skontaktovať ju s Milánskou, nie to ešte so zvyškom neznámyho sveta. Tak ako vždy nebola chyba na druhej strane, ale na jej, teda aspoň ona si to tak vždy vysvetľovala, keď sa jej nedalo s niekým spojiť. Teraz si to odskákal starej nezbedník jeden.

Noc si začala preberať svoju moc a úbohá Elena s morským bohémom a nádejným pirátom Kelom putovali po šírom mori. Akúkoľvek civilizáciu by hľadali márne. Už totiž boli viac než sto kilometrov vzdialení od domoviny a Balkánsky polostrov bol nedohľadne ďaleko. „Prečo si sa rozhodol byť námorníkom?“ opýtala sa zrazu Elena a prerušila ničím nerušenú pokojnú plavbu do známeho neznáma. Kel sa len na ňu nevrlym pohľadom pozrel, ba priam až zazrel, ale nič neodvetil. Elena nevedela, či sa opýtala nevhodnú vec, alebo sa mužovi s ňou jednoducho nechce rozprávať.

Podišla preto k nemu o niečo bližšie v snahe utešiť ho, akoby sa cítil rozhorčený, alebo urazený na ňu. „No tak Kel, stalo sa ti niečo, prečo sa so mnou nerozprávaš?“ čudovala sa Elena, ktorej akoby ani teraz nedochádzalo čo sa to vlastne vôkol nej deje a v akom svete sa tento zjav odohráva.